

Húsvét 1997

Az emberi lény sokkal messzebbre ér, mint a teste, ez az érzékelés jelenségéből is kiderül. Tudatfeletti mivolta, figyelme, magasabb lénytagjai – minden kultúrának voltak nevei ezt illetően – felöleli az egész világot, az értelmek vagy jelentések világát, vagyis a szellemi világot. Ez két részből áll. Az egyikben a teremtett világ ősképei találhatók, egy kész világ, kész hatalmas ideák, amelyeket megérteni még nem tudunk. A másik része nem-kész, emberen túli szellemi Én-lények vagy hierarchiák nem-kész világa, amelyhez élő, változó, nem-kész ideáik is hozzátartoznak. Ez utóbbiak nem érintik a Földet, az emberi tudatig nem érnek le, csak az emberek képesek fölérti hozzájuk szellemi törekvéseik segítségével. Ezek a Választottak hozzák le az ideákat a Földre, individualizált formában, az emberek számára. Földi életükben az ember ideális formáját testesítik meg és képviselik egy korlátozott helyi környezetben, mégis sokkal többek ennél, többek, mint példaképek, amelyek környezetük számára megjelennek. Az égbe érnek és megváltoztatják azt tudatfeletti-tudatos lényükkel, a szellemi világ szabad, nem-kész részét és abba belepecsételik impulzusuk, az új képesség vagy lehetőség mintáit. Az ember tudatfeletti lénytagjai ott találkoznak ezekkel a mintákkal, és az aktuális impuzust felvehetik magukba. Ezért amióta Krisztus a Földön járt, magunkban hordozzuk nem csak a teremtő szeretet lehetőségét, amely felesleget tudna teremteni, a több-mint-szükségest, azt, amit az Új Testamentum CHARIS-on ért, hanem az emberideák képmását is tudatfeletti mivoltunkban. Törekedhetünk feléje, követve a hívást – aki hallja, követi, aki nem követi, nem hallja –, vagy visszautasíthatjuk. Ebben az esteben a JÓ potenciális ereje félelemmé és szorongássá változik és a szorongástól menekülve a teremtő szeretet eredeti erői gyűlöletté alakulnak. Az Urat és tanítványait gyűlölték, mert megjelenítették minden ember képességét és lehetőségét a JÓra (J 15,18,19,25¹; 1J3.13²), „ok nélkül” gyűlölték őket. Mi nem kell találkozzunk az emberideák képével, mert magunkban hordjuk azt, bepecsételve magasabb lényünkbe. Ez a kép és megvalósításának lehetősége: egy és ugyanaz. Ha nem törekszünk az ideál-kép megvalósítására, az erő, amellyel ezt tehetnénk, irracionális gyűlöletté alakul bennünk. Ezt a gyűlöletet általában kifelé fordítjuk. De lényegében önmagunkat gyűlöljük, gyengeségünket, képtelenségünket, amelyet az ideák fényében érzünk, vagy látunk, az ideál erejével, aki velünk van, bennünk van.

Ebben az értelemben lehetőségében minden ember keresztény és magában hordja mindannak a képességét, amit Krisztus tett: hogy szeressen viszonzás nélkül, hogy adjon ellenszolgáltatás nélkül.

„Ámen, ámen, mondom néktek: Aki hisz énbenem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál, mert én az én Atyámhoz megyek.” (J 14.12)

Fényteli, erővel áthatott életet kívánok Húsvétra

¹ „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt ti nálatoknál. Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ... De azért lőn így, hogy beteljesedjék a mondás, amely megíratott az ő törvényökben: Ok nélkül gyűlöltek engem.

² „Ne csodálkozzatok atyámfiak, ha gyűlöl titeket a világ!”